

SORES

Een soort van waargebeurd verhaal

Door Koen P.H. Romeijn

INHOUD

5
VOORWOORD

10
Deel 1 - HIER

43
Deel 2 - DAAR

107
Deel 3 - WEER HIER

COLOFON

© GVMedia 2019

Sores

Koen Romeijn

Eerste druk 2019

ISBN 978905599 3482

Tekst redactie/ correctie: Trijnie Duut

Tekst redactie/ correctie: Margot Reesink

Opmaak binnenwerk: Willeke Vrij Vormgeving

Omslagontwerp: Koen Romeijn

Dit is een uitgave GVMedia

www.gvmedia.nl

info@gvmedia.nl

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

VOORWOORD

Op een gemiddelde dag kan ik best wel wat hebben, maar... nee. Opnieuw. Laat ik niet bij de eerste woorden die ik neerpen direct mijn missie de das omdoen. Ik schrijf dit verhaal met een reden. Een einddoel. En om mezelf enige kans te geven dat doel te behalen zal ik eerlijk moeten zijn. Goudeerlijk, zelfs. Geen halve waarheden meer. Geen afgevlakte of opgekrikte feiten. Slechts de pure ongefilterde waarheid. Hoe pijnlijk die in mijn geval ook is.

Ik kan namelijk helemaal niet veel hebben. Dát is de realiteit. Sterker nog, er zijn dagen dat ik helemaal niks kan hebben en bij de minste geringste vorm van tegenslag al balancerend aan de verkeerde kant van de reling sta met een molensteen om mijn nek. Bij wijze van spreken dan. Extreem, ik weet het. Maar ook dat is mijn realiteit.

Oh god, is het zo'n boek. Ik hoor het je denken. *Ja en nee*. Het antwoord ligt ergens daartussenin. Dat dit boek misschien niet is wat je ervan verwacht is inderdaad goed mogelijk. Ergens hoop ik daar zelfs op. Want dan heb ik mijn doel 'een soort van' bereikt. Het valt dan ook niet onder de categorie fictie. Niet in de meest pure zin van het woord. Dat zou je misschien wel verwachten als je de achterflap leest, of globaal al een idee hebt waar het verhaal over gaat. Ik zou het je ook niet kwalijk nemen. Integendeel. De inhoud van dit boek heeft immers alle kenmerken van een verzonnen verhaal.

Vooral het middelste deel. Toch is het grotendeels waargebeurd. Nou ja, laten we zeggen minimaal de helft, maar pin me er niet op vast. De rest heb ik erbij verzonnen. Dat moest. De uitleg daarvoor zal ik je voor nu besparen. Hopelijk wordt alles duidelijk als je het laatste gedeelte uit hebt gelezen.

Dus toch een halve waarheid. Tot zover mijn goede bedoelingen. Ik denk daar een goede reden voor te hebben, al doet dat er feitelijk niet toe. Het belang ligt ergens anders, verscholen in de woorden waaruit dit verhaal bestaat. Nagenoeg elke scène, elke dialoog, is gebaseerd op een bepaalde versie van de waarheid. Mijn waarheid, welteverstaan. Welk gedeelte dan strikt gezien fictie is? Dat is aan jou om te bepalen...zelf weet ik het eerlijk gezegd niet eens meer.

Wees alleen niet verrast of teleurgesteld wanneer de scepsis na het omslaan van de laatste bladzijde nog altijd overheerst en je simpelweg niet kan geloven dat zo'n aanzienlijk percentage van dit bizarre verhaal echt gebeurd is. Dat geeft niets. Het is ook niet mijn intentie. Je hoeft me niet klakkeloos op mijn woord te geloven. Dat wat ik er wel mee probeer te bereiken heeft in werkelijkheid weinig met geloof of vertrouwen te maken, maar met perspectief en begrip. Inlevingsvermogen, om het kort samen te vatten. Daar ligt de kern van dit verhaal. Om dat voor elkaar te krijgen wil ik je vragen dit boek zo objectief mogelijk te lezen, en de gebeurtenissen te ervaren alsof ze jou overkomen zijn. Alsof jij Gian Posthumus bent. Geen gemakkelijke opgave, dat besef ik, want Gian is geen alledaagse man. En om je als vrouw met hem te identificeren is waarschijnlijk nog een gradatie lastiger. Toch wil ik je vragen een poging te wagen. Probeer het.

Daarbij lees je mijn woorden hoogstwaarschijnlijk met je eigen stemgeluid. Daar ga ik gemakshalve even vanuit. Ik wil je vragen

dat los te laten. Probeer iets anders te verzinnen. Geef je fantasie de ruimte. Een nieuwe stem of klank. Iets wat je niet eerder gehoord hebt. En dan, heel misschien, zal je na het lezen van dit boek inzien dat vanuit het perspectief van een gehavend en ontregeld brein, zoals dat van Gian, niets per definitie fictief hoeft te zijn. Dat 'de waarheid' een breed begrip is in een wereld waar perspectief de dienst uitmaakt.

Koen P.H. Romeijn

Deel 1 HIER

Hier.

Een eindeloze bedoening waar ik nooit en te nimmer zal aarden. Ik voel me leeg. Een schraal en secundair omhulsel. Een platte band waarvan het ventiel al tijden zoek is, maar waar ik eigenwijs lucht in blijf pompen. Ongefilterde lucht, zo smerig dat geen hond die nog wenst te inhaleren. Tegenwoordig draait alles op een gebakken versie van diezelfde, tweedehands lucht. Het nieuwe zwart. Onze hele aardkloot teert erop. De norm. We gaan stikkend ten onder in een poel van zelfgecreëerde middelmatigheid. Zonder enige vorm van oprechte beleving.

Hier.

Zijn wij het woekerende onkruid in de vergeten moestuin van een nog altijd wildvreemde buurman. Vastgeroest in een illusie waar excelleren geen enkele betekenis meer mag hebben. Uitblinken is de gouden koets op de geteerde weg naar de ondergang. Althans, in de ogen van de alles consumerende maatschappij. Onzichtbaar, tenzij de rijken er nog meer van gaan stinken. Dan mag jij voor heel even het pronkende paard zijn in dienst van de dirigerende ruiter. In andermans gratie genieten van de gebakken lucht. Dat is, totdat je hoeven het begeven en je het restant van je zielige leven noodgedwongen in de schaduw van de illusie zal moeten uitzitten.

Hier.

Een façade van onbehagen. Ik droom. Veelal overdag. Over daar, want daar is nog altijd geen hier. Over niets en alles tegelijk. Daar ergens tussenin ligt mijn geluk. Mijn Eldorado. Waar alles anders is. Waar dromen werkelijkheid zijn en de werkelijkheid niet bestaat. Waar de stilte oprecht is, en eenzaamheid het grootste goed. Daar, waar ik als een zwakke schaduw het verblindende licht be-
vlek. Een rol die me op het lijf geschreven is. Spartelend door het wassende water, wanhopig de blinde bodem aftastend met de afgesleten nagels van mijn verkrampde tenen. Ik ontdooi, kruipend op een oever die weigert te smelten. Hier. Waar alles om me heen eeuwig van ijs blijft. Logisch, want hier is geen daar. Verre van. Ik omarm het, het grote onbereikbare. Daar ligt mijn paradijs. Daar waar ik consequent onkruid prefereer boven het gifgroene kunstgras van de burens.

Hier.

Waar ik vooruitkijk. Tenminste, dat wil ik graag denken. Te vaak staat mijn apathische blik de verkeerde kant op gericht. Een gênante omarming met het verleden. Het grijs doelbewust zwart maken, zodat de toekomst al ruim van tevoren een stukje van zijn kostbare glans verliest. Zonde. Ik verlies mezelf in vage herinneringen die zwaarder wegen dan mijn realiteit. Nostalgie als substituut voor daadkracht. Een besef dat doorgaans niet tot verbetering leidt. Uitzichtloos, terwijl ik vaak de mooiste uitzichten voorgeschoteld krijg, maar op cruciale momenten weiger te kijken. Want als ik hier ben, ben ik in gedachten elders. En als ik daar ben, ben ik vrij. Tenminste, dat heb ik mezelf al die tijd wijsgemaakt...

1.

11:39 Geërgerd knijp ik met mijn ogen. Het is weer zo'n dag. Ik blijf niet in staat de boel te filteren. Alles komt binnen. Meedogenloos hard. Geen enkele nuance. Geen ontsnapping. Geen rust.

'Gian? Die is altijd de rust zelve.' Hoe vaak ik dat niet heb moeten aanhoren. Hangt er soms een bordje op mijn rug waar ik niets van afweet? Om ziek van te worden. En dat stadium heb ik inmiddels bereikt. Waarom meent iedereen mij toch te kennen? En waarom kan dit niet gewoon achter mijn rug om besproken worden, zoals iedereen dat bij elkaar doet?

Het liefst zou ik er onbesuisd tegenin gaan. Met mijn schuimbekende tronie rechtstreeks het trommelvlies van mijn criticasters bestormen. Voor eens en voor altijd duidelijk maken hoe het écht zit. Ze moesten verdomme eens weten.

Maar ik zei het al. *Het liefst*. Op de een of andere manier zit ik vast-geroest in mijn passiviteit. Laat ik alles weer gewoon over me heenkomen, met alle gevolgen van dien. Actie ondernemen zit niet in mijn genen, en dat frustriert. Intens. Daarbij weet ik niet eens hoe ik die frustratie onder woorden moet brengen. Ik besef dat mijn voornemen om te veranderen waarschijnlijk onhaalbaar is. Waarom? Heel simpel. De commotie in mijn hoofd staat het niet toe. Die intense machteloosheid, hoe de hele wereld doorschakelt van de ene naar de andere versnelling terwijl ik met beide voetzolen aan het rempedaal gelijmd zit. Het creëert onrust van het ergste soort. Chaos, en alles wat daar onlosmakelijk mee verbonden is. Ik sta machteloos tegenover mijn eigen tekortkomingen. Tegenover mezelf.

Toch zijn er momenten van verlichting. Zoals nu, nu ik naar haar kijk en tijd zich van zijn meest irrelevante kant toont. Een illusie,

ik weet het. Dat is secundair. Het weerhoudt me er niet van het prettige gevoel te omarmen. Al is het maar een paar luttele seconden. Dat is pure winst.

Ze loopt in haar eentje over straat. Dat doet ze altijd. Haar glimlach vertelt de mooiste verhalen. Kon ik ze maar horen. Opschrijven, eindeloos koesteren. Zonder geluid is het echter ook genieten. Misschien zelfs wel meer. Wellicht dat die mystiek juist datgene is waar ik telkens zo naar uitkijk. Het onbereikbare.

Ze is niet eenzaam. Verre van. Ze straalt en zweeft in grote, perfect geplaatste passen langs de reeds gesloten boetiekjes. In gedachten zie ik haar dansen. Ongeremd. Zelfs de lantaarnpalen betrekt ze erbij. Op een manier waarop alleen zij dat kan.

Ze draagt geen jas. Dat doet ze nooit. De kou lijkt haar niet te deren. Ze wil zo licht mogelijk over straat, zo heeft ze me ooit toevertrouwd. Haar bewegingsvrijheid is haar alles. Attributen doet ze daarom ook niet aan. Geen draagtassen. Zelfs een simpel handtasje is haar teveel. Zij is de enige vrouw ter wereld die zonder kan. Ik bewonder haar daarvoor. Af en toe blikt ze opzij en lacht naar zichzelf. Aandoenlijk. Haar donkere lokken. Dansend in de achtervolging. Zo voelt ze zich graag. Vrij. Ongehinderd. Levend in het moment. Alsof er geen ander moment bestaat, of ooit bestaan heeft. Ik verlang daar ook naar, en probeer het. Telkens weer. Met elke cel waar mijn lichaam uit bestaat.

Ik zie een twijfel in haar ogen. Minimaal, maar het is er wel degelijk. Zou ze het beseffen? Ze zwaait. Ik zwaai vluchtig terug. De onzekerheid zit er nog altijd. Dat er ongemerkt een ander naast me staat. Dat ik haar aandacht niet verdien. Ze heeft al zo vaak laten merken hoe onzinnig ze dat vindt. Met woorden of zonder. Maar ik ben blind voor het geluk. Krijg de twijfel niet uit mijn kop.

Dan is het zover. Het moment is voorbij. Ze is weg. Zoals altijd.

'Wat sta je daar nou?' zegt Kato, mijn zoon. Hij is veertien. Een kop groter dan ik op die leeftijd. Tijd heeft een andere uitwerking op kinderen, zo lijkt het. Gisteren was hij nog drie, en morgen staat hij me uit te zwaaien bij het crematorium. Je hebt er geen grip op. 'Naar wie zwaaide je?' vraagt hij. 'Niemand,' zeg ik. 'Laten we gaan. Je moeder wacht op je.'

2.

10:08 'Dus deze waanbeelden achtervolgen u al langer?'

'Ehm, ja. Zolang ik me kan herinneren,' zeg ik haar. 'Ik meen u dat vorige week ook al verteld te hebben.'

'Ja ja. Precies.'

Aan de opaalwitte muur, recht boven haar zorgvuldig opgestoken kapsel, hangt een oorkonde. De perfectie waarmee het ingelijste stuk papier de muur in balans lijkt te houden fascineert me. Lang niet alles is te ontcijferen maar dat boeit niet. Het vetgedrukte '2017' maakt al het overige overbodig. 'Dit gaat niet werken,' mompel ik.

'Waarom denk je dat?' vraagt ze onbewogen.

Omdat je je kostbare tijd beter aan je patiënten kan spenderen in plaats van die belachelijke zwarte suikerspin op je harses. Ik bedenk me en zeg 'Ik weet niet.'

Haar telefoon trilt van haar bureau. *Nog zo iets.*

'Shanti Lakapura,' zegt ze goedgeluimd. Ik weet niet wie ze voor de gek probeert te houden. 'Dit duurt maar even,' fluistert ze me langs haar koelkast van een mobiel toe. 'Hoi mam.' *Hoe onprofessioneel.*

Terwijl de psychologe koetjes en kalfjes uitwisselt met haar praat-

grage moeder laat ik me onderuitzakken in mijn stoel. Wat moet ik anders? Verveeld wrijf ik in mijn handen. Is het normaal dat iemand van amper veertig al zulke gerimpelde handen heeft? Hoe moet dat eruit zien als ik straks tachtig ben? Ik moet gelijk aan Hans Teeuwen denken. Een sketch waarin de cabaretier de pasgeboren baby van een vriendin 'een soort gesmolten E.T.' noemt. Ik kon daar altijd smakelijk om lachen. Kon. Hoe graag ik ook zou willen, ik sta het mezelf niet meer toe. Er zit teveel in de weg.

'Sorry voor de onderbreking, Gian.'

'Geen probleem,' lieg ik. 'Ik heb toch niets beters te doen.'

'Waar waren we? Oh ja, je waanbeelden.'

'Als u dat zegt.'

'Ik maak me zorgen, Gian. Er lijkt geen verbetering in je situatie te komen.' 'Niet echt, nee,' beaam ik. Had ik ook niet verwacht na drie oppervlakkige sessies van amper drie kwartier, ons kennismakingsgesprek en de ronduit tergende onderbrekingen meegeerekend.

'Ik wil daar graag de volgende keer wat dieper op ingaan.'

'Natuurlijk,' zeg ik. Een halve minuut later zie ik mezelf het gaspedaal van mijn bejaarde Hyundai intrappen, en probeer ik te bedenken wat ik in godsnaam moet eten die avond. Er liggen nog twee pizza's in de vriezer. Eentje met vier kaassoorten, a.k.a mijn reservepizza die daar al dik twee jaar ijskristallen ligt te verzamelen, en zo'n dikke waarbij je na afloop het gevoel hebt drie broden te hebben verorberd. Dat gaat hem niet worden. Waarom koop ik die troep eigenlijk? Ik bestel wel weer wat. Heb die van gisteren nog in de app staan. Prima. Morgen dan maar iets gezonds doen. Of niet. Zien we dan wel weer.

3.

07:15 Ik word wakker. Voorheen zou ik nu een poging gewaagd hebben uit bed te kruipen. In gedachten hoor ik het statische geruis van de aanspringende wekkerradio, en wil ik bijna mijn arm uitsteken om te *snoozen*. Bijna. Gefrustreerd draai ik me op mijn andere zij. Een slinkse steek in mijn onderrug laat me echter direct weer terugdraaien. Verdomme. Links is enigszins te doen. Rechts nog altijd niet. Alsof een gedeelte van mijn wervelkolom in prikkeldraad gewikkeld is. Jammer. Ik accepteer het. Zal wel moeten. Deze dag is nu al verloren. Morgen weer een nieuwe poging.

4.

06:59 Gisteren voelde ik me nuttelozer dan een verstopte toilet-pot. Zo ziet mijn huis er inmiddels ook uit, al valt het met de stank gelukkig nog mee. Die is wel eens erger geweest, in de tijd dat ik nog een bronstige parkiet en twee poezen in huis had. Wat een opluchting dat ik die ellende niet meer op hoef te ruimen. Nu is het gewoon alledaagse rotzooi. Meer niet. Genoeg om een gemiddeld studentenhuus mee te vullen, dat wel, maar niveau vuilnisbelt is nog niet in zicht. Heb nog geen rat of kakkerlak gespot. Gelukkig niet. Ik haat ongedierte. Word af en toe al panisch bij de aanblik van een fruitvlieg of zilversvisje. Maar ik zal dus eerdaags wel aan de slag moeten. Om erger te voorkomen. Dat is de conclusie. Daar heb ik alle tijd voor, want werken doe ik niet. Waarom niet? Simpel gezegd: ik kan het niet meer opbrengen. Gelukkig dat mijn medische dossier dat inmiddels ondersteunt. Moest er wel een drietal psychologen voor afgaan, plus de nodige gesprekken op

het werk, bij UWV en weet-ik-veel waar, maar dan heb je ook wat. Ondertussen zit ik alweer tweeënhalve maand thuis, en vraag ik me af of ik ooit nog aan een baan zal komen. Niet dat ik daar zo naar uitkijk, want in mijn huidige gesteldheid heeft niemand wat aan me. Ikzelf meegerekend.

Ik maak me zoals altijd geen illusies. Allereerst zal ik mijn hoofd op orde moeten krijgen. Dat, en die achterlijke rug van me. Maar dat is bijzaak. Eerst dat hoofd. Pas dan kan ik weer voorzichtig aan *een soort van* toekomst gaan denken. En een poging wagen mijn inktzwarte gedachten van me af te schudden. Het heden er niet langer door laten vergallen. Makkelijker gezegd dan gedaan. Net als het aan kant krijgen van mijn huis, of wat daarvoor door moet gaan. Gelukkig is uitstellen mijn tweede natuur geworden. Dat laat ruimte over voor andere activiteiten, waarvan het merendeel zich voorlopig op of rond mijn luie stoel zal afspelen.

5.

19:51 'Je moet er wel voor waken,' zeg ik. Kato kijkt me aan alsof ik hem vraag zijn ziel te verkopen aan de duivel. Sinds hij bij zijn moeder is gaan wonen is dat eigenlijk nooit anders geweest.

'Ik meen het, Kato. Je bent al bijna achttien.'

'Zestien, pa. Maar whatever.'

'Je moet nú een keuze maken. Dat verwachten ze nou eenmaal van je. Eigenlijk had je dat vorig jaar al moeten doen, maar jij moest zo nodig blijven zitten.'

'Ja, hallo, daar kon ik niets aan doen.'

'Dat weet ik, maar dit is niet het moment om oude koeien uit de sloot te halen. Probeer je te focussen. Wat voor werk zie je jezelf

later doen? Wat zou je leuk vinden?’

‘Weet ik veel. Professioneel gamer zou vet zijn. Of artiest, of zo.’

‘Ik denk niet dat daar opleidingen voor zijn,’ zucht ik.

‘Wat weet jij daar nou van,’ zegt Kato. En daar loopt het gesprek spaak. We weten beiden dat hij niet het talent heeft om ook maar iets professioneel te doen. Begrijp me niet verkeerd, hij is lang niet zo nutteloos als zijn ouweheer. Het enige waar ik in uitblink is piekeren, ploeteren en hannesen. Inmiddels ben ik daar Grootmeester in geworden. In al het andere ben ik slecht, of niet meer dan gemiddeld goed. Vooruit, ik kan behoorlijk snel lezen, en heb daarnaast een buitengewoon scherp gehoor, maar daar ga je natuurlijk geen carrière mee maken. Dat besef landde al heel vroeg bij mij. Al had ik met de juiste sturing wellicht toch nog iets kunnen bereiken. Dat wil ik graag geloven. Als de chaos in mijn hoofd het had toegelaten, en mijn totale gebrek aan doorzettingsvermogen er niet was geweest.

Kato is anders. Hij kan echt wel wat. Er brandt vuur in hem, godzijdank. Een klein zwak vlammetje, maar het brandt tenminste. Het hoeft alleen maar aangewakkerd te worden. Wat hij nu niet kan, kan hij vast nog leren. Daar ben ik van overtuigd. Hij is er jong en energiek genoeg voor. Maar in de huidige tijd? Dat is waar mijn angst ontstaat. Waarom ik hem achter de broek zit. Je moet namelijk wel van bijzonder goede huize komen wil je nog ergens in excelleren. Het niveau is zoveel hoger dan het geweest is. En dan moet je ook nog eens zien op te vallen. Alles behalve eenvoudig, in een door oppervlakkigheid gedomineerde wereld waarin werkelijk iedereen geilt op een paar seconden aandacht. Met middelmatigheid kan je het schudden. Hoe dan ook. Die markt is verzadigd. Ik vraag me af of dat in mijn tijd ook zo was. En zo ja, of dat enig verschil had gemaakt.

6.

09:58 Dokter Lakapura - die titel heeft ze niet, maar het bekt lekkerder dan ‘psychologe’ - laat lang op zich wachten vandaag. Technisch gezien is ze nog op tijd, dat wel, maar ik sta op het punt mijn auto weer in te vluchten. Dat kan ik mezelf aanrekenen. Ben hier standaard een kwartier te vroeg. Maar dat zou ze onderhand toch moeten weten. Heb immers nooit langer dan vijf minuten hoeven wachten.

‘Gian, kom verder,’ roept ze ineens. Haar schelle stem resoneert onnodig hard door mijn oren. Ik vermoed dat er opzet in het spel is. Een simpel handgebaar was toereikend geweest. Ik loop achter haar aan. Onze sessies vinden tot nu toe telkens rond 10:00 uur plaats. Eenmaal, vorige week om precies te zijn, ook ná het middaguur. De kamer lijkt echter niet te geloven in het lineaire concept van tijd. Het is hier standaard vijf uur ‘s middags op een druilerige maandag ergens halverwege januari. Schemeriger dan de meest efficiënte schemerlamp ter wereld aankan.

‘Ga zitten,’ zegt ze terwijl ik al plaatsneem. ‘Hoe gaat het met je?’ ‘Ja, gaat wel,’ lieg ik. De dokter gedraagt zich anders vandaag. Ze oogt vermoeid. Alsof ze spijt heeft van die zesde gin-tonic van gisteravond. Net die ene die haar nekte. Mij houdt ze niet voor de gek. Ik ken de symptomen als geen ander. Zelfs haar kapsel lijkt er vandaag geen zin in te hebben, en dat is zeldzaam. Het is opgestoken, dat wel, maar mist volume en reikt lang niet zo hoog als normaal. De afstand tussen haar hoofd en de oorkonde is aanzienlijk groter. Of heeft ze haar bureaustoel soms wat laten zakken? Nee, uitgesloten. De hoek in haar immer in-zwarte-panty-gehulde benen spreekt dat tegen.

‘Waar wil je het over hebben vandaag?’

Sessie nummer vier, en ze vindt me nu al een hopeloos geval. 'Ik geloof dat we naar m'n waanbeelden zouden kijken,' zeg ik. *Godver.* Ben ik er toch weer ingetrapt. Hoe doen die zielenknijpers dat toch?

'Inderdaad.' De dokter bladert chaotisch door haar aantekeningen. 'We hebben dit al een keer vluchtig de revue laten passeren, maar ik zou hier graag wat dieper induiken.'

Ze praat alsof ze haar hele jeugd in het bejaardentehuis heeft doorgebracht. Een vrouw die verdomme mijn dochter had kunnen zijn. Als ik Kato ooit het woord 'revue' hoor gebruiken ruk ik zijn stembanden eruit.

'Prima,' zeg ik, en neem een slok water. Het papieren bekertje had ik uit pure verveling in de wachtkamer voor mezelf getapt. *Lekker gekoeld water*, stond er in sierlijke letters op de waterkoeler. Leek mij logisch. Dat het koud genoeg was om mijn huid aan mijn gehemelte vast te laten vriezen had ik echter geen rekening mee gehouden. Dit is water voor sadomasochisten.

'Kan je een specifieke gebeurtenis beschrijven?'

'Uhm, even denken hoor,' zeg ik terwijl ik het nog halfvolle bekertje ijswater op de grond tussen mijn voeten positioneer. Mijn gedachten schotelen me direct een aantal voorbeelden voor. Ik durf niet te zeggen welke herinneringen daadwerkelijk in de gevraagde categorie vallen. Welke *echt* zijn. Daarbij wil ik eens een keer voorzichtig te werk gaan. Niet meteen alles op tafel gooien. Daar ging ik bij de vorige twee psychologen ook al de mist mee in. Een 6-0 achterstand voor rust is zelfs met de beste spits ter wereld niet meer goed te maken.

'Ik wil... u moet niet denken dat ik...'

'Ontspan,' zegt ze. 'Haal even diep adem. Schouders naar achteren. Doe maar net of ik er niet ben. Niemand oordeelt over je.'

Ik doe wat ze van me vraagt. Gek genoeg lijkt het nog te werken ook. De dokter vervaagt. Haar contouren blijven zichtbaar maar de stoel oogt leeg.

'Uhm...ik heb mezelf ooit wijsgemaakt een klassiek pianostuk te kunnen spelen. Een uiterst complexe compositie, geloof dat het van Chopin was. Probleem was dat ik nog geen toets fatsoenlijk kon raken. Maar ik was ervan overtuigd dat ik het mezelf kon aanleren.'

'Hm hm, heel goed. En zeg eens, Gian. Lukte het je?'

'Sorry?'

'Kon je het uiteindelijk ook echt spelen?'

'Slechts eenmaal, daarna is het me nooit meer gelukt.'

'Hm hm' mompelt ze wederom. Het begint vervelend te worden. Geen goed teken. Dokter Nero, mijn vorige psycholoog, zal dat beamen. Mocht hij nog een zinnig woord kunnen uitkramen. Ik betwijfel het. Na onze laatste sessie is hij waarschijnlijk *zelf* hulp gaan zoeken. Geef hem eens ongelijk. Het liep volledig uit de hand, in de meest hostiele zin van het woord.

Dokter Lakapura is ondertussen gepassioneerd in haar schrift aan het krabbelen. Een veel langer verhaal dan ik haar zojuist toevertrouwde. Ik weet niet wat ik daarvan moet denken.

'Heb je nog een ander voorbeeld?' vraagt ze zonder op te kijken.

Haar vraag is doordrongen van desinteresse.

'Hoe lang hebben we nog?' vraag ik oprecht.

Ze maakt een gebaar dat in de verste verte niet aansluit bij dat wat ze bedoelt. Alsof ze me wil vertellen dat ze haar handen niet langer onder controle heeft. Het komt mijn ergernis niet bepaald ten goede.

'Een tijdje geleden heb ik eigenhandig een poort naar een andere dimensie weten te creëren.'

Het is eruit voor ik er erg in heb. *Kut.* Ze kijkt op van haar schrift.

Haar ogen zeggen me dat ze geschrokken is. Niet van angst... of misschien toch wel. Het is moeilijk te zeggen. Zo vaak hebben we nog geen oogcontact gehad.

Ik zie dat ze twijfelt. Ze weet niet goed hoe ze moet reageren. Ik vind alles best. Zolang haar volgende woorden maar geen *hm hm* zijn.

'Ik denk dat we het hierbij moeten laten,' zegt ze.

7.

15:36 Toen ik gisterochtend thuiskwam vloog Kato me om mijn nek. Eerlijk gezegd wist ik niet zo goed wat ik ermee aan moest. Hij had duidelijk de behoefte getroost te worden. Volgens mij zag ik zelfs een aarzelende traan over zijn wang rollen. De laatste keer dat ik dat meemaakte was vlak nadat ik hem nee had moeten verkopen aan de kassa van de lokale Bart Smit. Hij moet een jaar of tien geweest zijn. Ik zie zijn beteuterde smoelwerk nog voor me toen ik de doos *Technisch Lego* ter waarde van mijn halve maandsalaris uit zijn hand rukte en terugzette in het vak.

Het tranendal van gisteren had duidelijk een complexere oorzaak. Ik vroeg hem wat er was. Dat wilde hij in eerste instantie natuurlijk niet zeggen. Logisch op die leeftijd. Ik nam het hem niet kwalijk, maar lastig was het wel. Gelukkig had ik nog een paar pizza's liggen.

Vader-en-zoon-pizza-avond doet altijd wonderen. Dat, in combinatie met de belofte dat hij een biertje uit de koelkast mocht pakken als hij zijn hart zou luchten. Hij is minderjarig, maar wat zou dat. Van één biertje is nog nooit iemand doodgegaan. Vroeger dronken we allemaal bier. Sommigen van ons al voordat we naar de middelbare school gingen. En we hielden het niet bij bier. Wat

dat betreft is Kato niet veel gewend. En dat werkte gisteren in mijn voordeel. Na een paar slokken kwam hij al los. Wat bleek, hij voelde zich eenzaam.

Miste zijn vader. Ik snapte eerlijk gezegd niet waarom. Nog steeds niet eigenlijk. Goed, dat hij bij zijn moeder woont maakt het niet altijd even praktisch, maar twee keer per week redden we vooralsnog met gemak. Kan slechter, als je het mij vraagt. Kato denkt daar blijkbaar anders over. Duidelijk een kind van zijn moeder.

8.

07:15 Ik schrik wakker. Uit de veren, zoals ze zeggen. Je snavel uit je dichtgevouwen vleugels trekken en verdergaan met dobberen in het open riool dat ze sloot noemen. *Het leven*, in mijn geval. Was het maar zo eenvoudig. Kon ik maar dobberen. Die luxe heb ik niet. Ik moet het noodgedwongen op mijn manier doen. *Linkerbeen eerst, daarna het andere*. Ineens zit ik rechtop. *Halleluja*. Dat pakken ze me niet meer af. Mijn onderrug zeurt als een hulpbehoevende bejaarde die te lang geen kleinkinderen op bezoek heeft gehad. Fijn, het is weer zo'n dag. Vanaf mijn knieën tot aan mijn tenen slaapt de boel nog. Ook dat nog. Maar ik zit. Rekken en strekken levert geen directe winst op. Jammer. Dan loop ik het er wel uit. Eerst koffie. Minstens drie bakken. En misschien nog een koude slice Peperoni erachteraan, mits zoonlief de doos vannacht met rust heeft gelaten. Daar ga ik gemakshalve maar even vanuit, aangezien hij gisteren halverwege zijn tweede blikje bier al besloot de bank onder te kotsen. We zijn allemaal ooit jong geweest, dus neem ik het hem niet kwalijk. Maar hij mocht het wel zelf opruimen. Oogappel of niet, ik ga mijn vingers niet vrijwillig door andermans kots roeren.

9.

14:06 Ik heb zojuist het nummer van mijn psycholoog gedraaid. *Psychotherapeut*, moet ik eigenlijk zeggen. Ben nooit goed met titels geweest. De telefoon gaat inmiddels voor de derde keer over. Mijn antieke Motorola staat op handsfree en ligt voor me op de salontafel. Telefoneren zal nooit een hobby worden. Daar heb ik me reeds jaren geleden bij neergelegd. Het onvoorspelbare ervan maakt me onrustig. Opstandig, in een sporadisch geval. Zo op afstand gaat het nog. Dan is het net alsof ik met capuchon op incognito in de portiek van een flat sta, en op willekeurige knoppen van de intercom ram, getroost door de gedachte dat ik elk willekeurig moment naar buiten kan rennen. Kan verdwijnen, als een schim in de nacht. Als een...

'Goedemiddag, psychopraktijk Palindroom. Waarmee kan ik u van dienst zijn?'

'Eh...goedemiddag mevrouw, u spreekt met Gian Posthumus.' Mijn stem klinkt als een oude Zündapp die voor het eerst in twintig jaar wordt aangetrapt. 'Kunt u mij misschien doorverbinden met mevrouw Lakapura?'

'Oh, hallo Gian,' antwoordt de vrouw verrast. 'Moment alsjeblieft.' Ik probeer me haar voor de geest te halen. Een klein vrouwtje. Vijftigplusser. Gezet. Kort pittig kapsel. Tanden zo groot als een paard. Dat ze me na vier keer al bij mijn voornaam noemt kan slechts drie dingen betekenen: of de praktijk loopt voor geen meter, of de assistente heeft een oogje op me, of de dokter heeft haar beroepsgeheim aan haar laars gelapt. Welke van de drie het ook is, het komt mijn onrust niet bepaald ten goede.

'Met Shanti Lakapura,' schalt er ineens door mijn woonkamer. *Godkolere*. Over de telefoon is haar stemgeluid zowaar nog pene-

tranter dan in het echt.

'Goedemiddag mevrouw, u spreekt met Gian.' Dat eindeloze gerhaal. Mijn telefoonangst wordt er niet minder van. Als ik recht voor haar neus had gestaan had dit allemaal niet gehoeven, maar goed. Ik probeer realistisch te blijven. Dit gaat nou eenmaal stukken sneller. Als ik naar de praktijk was gereden had ik waarschijnlijk te veel tijd gehad om na te denken. Die luxe pakt in mijn geval meestal niet zo goed uit. Nu kan ik er tenminste niet meer onderuit. Ophangen is tegen mijn principes, hoe graag ik er ook naar verlang. Dat is voor boze echtgenotes en vergeten oma's.

'Gian, wat kan ik voor je doen,' zegt ze zonder dat haar zin vragend klinkt.

'Onze sessie van gisteren eindigde nogal abrupt,' zeg ik. 'Ik vrees dat dat mijn fout is.'

'Afgelopen maandag.'

'Sorry?'

'Je was hier afgelopen maandag, niet gisteren.'

'Als u het zegt. Maar waarvoor ik eigenlijk bel... ik wil graag mijn excuses aanbieden. Ik heb u niet volledig de waarheid verteld.'

'Dat is nergens voor nodig, Gian,' zegt ze. 'Al ben ik wel blij dat je nu inziet hoe ongeloofwaardig je beweringen overkomen. Erkenning is een eerste stap naar herstel.'

'Ongeloofwaardig? Nee, u begrijpt me verkeerd.' Ik laat bewust een stilte vallen. De dokter maakt er geen gebruik van. 'Ik bedoel dat ik niet eigenhandig een poort naar een andere dimensie heb gecreëerd. Ik ontdekte er een bij toeval.'

Ik hoor een diepe zucht aan de andere kant van de lijn. Haar mislukte poging om haar frustratie te verbergen vrolijkt ons ongemakkelijke gesprek niet bepaald op. 'Luister, Gian,' zegt ze uiteindelijk. Ik denk te kunnen voorspellen wat haar volgende woorden zijn.

lets met *het spijt me, en niet de geschikte persoon om jou te helpen*. Ze zou niet de eerste psycholoog zijn die me op die manier dumpst. Niet dat ik het ze kwalijk kan nemen. Toch voel ik me bij voorbaat al teleurgesteld in deze jonge, onervaren Hindoestaanse. Ergens had ik meer van haar verwacht.

'Vat dit niet verkeerd op,' vervolgt ze. 'Maar zou het niet beter voor je zijn om naar een psychiater te gaan, in plaats van een psychotherapeut?'

'Ik ga geen pillen slikken,' zeg ik overhaast. 'Daar geloof ik niet in.' 'Kan een psychiater je medicijnen voorschrijven? Ja. Daar zal ik niet om liegen. Niemand gaat je echter ergens toe dwingen, Gian. Je beslist nog altijd zelf wat je wel of niet wilt.'

'Goed, ik zal het eens laten bezinken.'

'Daar ben ik blij...' Ik druk haar per ongeluk weg. Ergens halverwege het gesprek moet ik mijn mobiel ongemerkt van tafel hebben gepakt. Jammer. Ik vermoed dat ze me nog de naam van een - volgens haar - goede psychiater wilde doorgeven. Te laat. En terugbellen kan niet. Onmogelijk. Mijn huidige limiet is één telefoontje per dag, en dat is al heel wat. Vroeger kreeg ik al een paniekaanval als ik ergens een beltoon hoorde rinkelen. En dan hoefde het niet eens de mijne te zijn.

10.

06:55 Wakker. Nog 20 minuten en dan... *wat eigenlijk?* Waarom doe ik dit mezelf nog aan? Een oud en totaal irrelevant ochtendritueel uit een andere tijd. Een ander leven. Want dat is de realiteit. Ik ga nooit meer aan het werk. Niet op die manier. Dat overleef ik niet. Ik kan die wekkerradio dus net zo goed uit het raam smijten.

Uit mijn leven verbannen, zoals ik met nagenoeg alles heb gedaan de afgelopen jaren. Familie, werk, zelfs vrienden. Alles waar enige vorm van verplichting aan hangt, of *kan* hangen, daar heb ik mezelf systematisch van verlost. Het restant van mijn oude leven past in mijn broekzak. Sterker nog, in dat kleine mysterieuze vakje net boven mijn broekzak, waar schijnbaar niemand het nut van weet. Daar past het met gemak in. Niemand die zich nog om mij bekommert. Ja, Kato, maar die komt alleen maar uit plichtbesef omdat hij nou eenmaal met mij als vader opgescheept zit. Als ik zeg dat hij niet meer hoeft te komen zie ik hem waarschijnlijk nooit meer. Daar is die fameuze realiteit weer. En weet je, ik zou het Kato niet eens kwalijk nemen. Zoon of niet. Zo gaan die dingen nou eenmaal. Hij heeft zijn eigen leven. Zijn eigen sores. We komen samen, zoals we dat traditioneel behoren te doen, en maken er het beste van. Maar aan het einde van de dag is het gewoon weer ieder voor zich. Terug naar af. En nee, ik lig daar niet wakker van. Zie het nut er niet van in. Al was er niet lang geleden een persoon die dat *wel* voor elkaar kreeg. Dat ik nachtenlang naar het plafond lag te staren. Twijfelend, malend en dwalend. Piekerend. Toegegeven, het is geen mooi verhaal. Geen *happy ending*. Zelf kom ik er ook niet bekaaid vanaf. Maar ik moet geloven dat het scheiden van onze wegen een noodzakelijk kwaad was. Wat er precies gebeurd is? Lang verhaal. Te lang om hier helemaal neer te pennen, maar ik zal een beknopte poging wagen. Alleen, zoals met wel meer dingen, durf ik niet met zekerheid te zeggen welke herinneringen aan dat drama écht zijn. Wat ik wel weet is dat ik destijds ver heen was. Een stuk verder dan nu. Ik was alles zo vreselijk beu dat ik in de diepste dalen van dagen zelfs overwoog alles achter me te laten. Drastische stappen te ondernemen. De eeuwige jachtvelden lonkten, hun overtuigingskracht sterker met elke dag die ik doorworstelde. Dacht zelfs al

na over de manier waarop het moest gebeuren. Dat bracht alleen maar meer frustratie, want hoe ging ik die eeuwige jachtvelden dan bereiken? Wat was 'mijn stijl'? Springen in het algemeen trok me niet. Of het nou van een gebouw was of voor de trein, of van een brug met een steen om mijn nek. Ik peinsde er niet over. En dan, met het incidentele besef dat iemand die zich blijkbaar nog druk kan maken om zijn hoogte- en watervrees nooit écht suïcidaal kon zijn, verdwenen de demonen weer. Het duurde echter nooit lang eer ze me weer opzochten. En dan zat ik ineens weer van alles in mijn kop te halen...

Van een krukje springen met een touw om mijn nek, dat viel wellicht nog te overwegen, ware het niet dat ik liever niet in mijn eigen huis gevonden wilde worden. Zeker niet door Kato. Nee, *dat* kon ik hem niet aandoen, hoe krom die gedachte ook was. Mezelf ergens anders opknopen leek me ook geen succes. Wie gaat er in godsnaam ergens inbreken om daar doodleuk aan een strop te gaan hangen? En moest ik dan mijn eigen krukje meenemen voor de zekerheid? Waanzin. En daarbij, ook niet mijn stijl. Teveel onzekere factoren. Kortom, er bleven niet veel opties over, en voordat ik het idee definitief van tafel veegde, besloot ik in een helder moment mijn beste vriend Vince om hulp te vragen. Met 'helder moment' bedoel ik eigenlijk te zeggen 'in totale paniek en wanhoop', en met 'hulp vragen' bedoel ik 'een onsamenhangend WhatsAppje sturen'. Wat ik ermee hoopte te bereiken? Weet ik veel. Wat ieder ander met een dergelijke wanhoopsdaad wenst te bereiken. Aandacht. Troost. Geruststelling. Iets van begrip, op zijn minst. Als iemand me dat kon bieden was het Vince wel. Op dat moment mijn beste vriend. *Toch?* Fout. Gigantisch fout.

In plaats van de troostende woorden waar ik zo naar verlangde stuurde hij me een preek. En niet zo maar eentje. De details zal ik

je besparen, maar geloof me als ik zeg dat ik gevoelsmatig met een moker de grond in werd gestampt. Ik wist niet waar ik het moest zoeken. Was totaal de weg kwijt.

De strekking van zijn bericht was dat hij me niet kon helpen, en dat ook niet wilde. Die allesbepalende boodschap lag verankerd in een manuscript van verwijten, beledigingen en beschuldigingen. Vince was boos, en aan de lengte van zijn bericht af te lezen - en een selectief haperende caps lock op zijn smartphone - was hij dat al langer. Blijkbaar had ik dat even gemist. Die schuld leg ik bij mezelf, zo ben ik dan ook wel weer. Ik ben immers nooit de meest attente persoon op aarde geweest. Dat krijg je met al die chaos in je hoofd. Het nam echter niet weg dat ik van de ene op de andere dag - laten we het daar maar op houden - mijn beste vriend ook nog eens kwijtraakte. Uitgerekend op het moment dat mijn spreekwoordelijke trein naar de ondergang het voorlaatste station al ruimschoots had gepasseerd. Kortom, ik was de lul.

Ik neem aan dat je begrijpt dat ik ondanks die tegenslag toch besloot nog even door te ploeteren in het leven. Niet dat ik plotsklaps genezen was. *God nee*. Feitelijk was het zelfs erger geworden. Maar ik had even iets anders aan mijn hoofd, en verdrong mijn meest destructieve gedachten onbewust naar de achtergrond. Misschien was het meer geluk dan wijsheid. Daar ga ik eigenlijk vanuit. Hoe dan ook, de eerste weken na het bewuste moment probeerde ik onafgebroken Vince' abrupte omslag voor mezelf te verklaren. Hij bedoelde het vast niet zo kwaad. Toch? Misschien was dit wel zijn verknipte manier om hiermee om te gaan? Om me te helpen. Ergens kon ik dat wel begrijpen. Het is natuurlijk ook niet niks als je beste vriend min of meer zegt dat hij het leven beu is. Want beste vrienden, dat waren we. Jarenlang. Dynamisch, zoals Lennon en McCartney. Uitzonderlijk als Holmes en Watson. Broeders, haast.

Maar goed, dat hield dus geen stand. Hij wilde me niet 'helpen', al was 'begrijpen' een eerlijkere bewoording geweest. Waarom ik depressief was. En dat was ik. Niet te zuinig ook, zo bleek later bij het vernemen van de officiële diagnose. Het bleef me bezighouden. Maandenlang. Was een frontale aanval echt de beste manier om mij te benaderen? Telkens als ik zijn reactie teruglas zag ik slechts de onderliggende woede, gevoed door een bron van intense teleurstelling. Het beangstigde me. Het werd mij duidelijk dat de eindstreep van deze ooit bijzondere vriendschap daarmee voor goed gepasseerd was, of ik het nou 'snapte' of niet. En ik had daar uiteindelijk vrede mee. Liet het los. Dat moest wel, hoeveel pijn het me ook deed. Ik moest verder om te overleven.

Later, toen ik wat meer afstand kon nemen, zag ik het ook om me heen gebeuren. Veelvuldig. Het moment waarop het al-dan niet-oprechte medeleven van iemand onverwacht omslaat in onbegrip en woede. *Hoe durf je de moed op te geven! Je moet vechten! Denk je soms dat je de enige bent met problemen? Iedereen heeft problemen!* Ongetwijfeld effectief in sommige gevallen, deze aanpak. Daar gaat het niet om. Maar niet elk probleem is hetzelfde. Sommige mensen hebben een andere aanpak nodig. Enige vorm van maatwerk. Zeker in mijn geval. Mijn vuistdikke dossier is daar het bewijs van. Ik vond de frontale aanval van Vince meer nadruk op zijn frustratie leggen dan dat ik er iets mee opschoot. En dat laatste was volgens zijn woorden toch echt de intentie.

Oh, dus er zijn méér mensen die zichzelf haten, die geen uitweg meer zien? Dat wist ik niet. In dat geval ben ik niet langer depressief. Bedankt voor de peptalk hoor!

Zo werkt dat natuurlijk niet. Het zijn geen bruikbare argumenten. Ja, misschien voor een tiener met een eerste najaarsdipje. Niet voor een bijna-veertiger die na tientallen jaren verkeerd intern

management en zelfdestructie tot zijn kruin in de penarie zit. De wekkerradio geeft inmiddels 08:53 aan. Nog niet eens uit de veren en ik ben nu alweer gesloopt. Tot zover mijn voornemens voor vandaag. Goed of slecht, einde oefening.

11.

06:58 Wakker. Piekerend vanaf de eerste seconde. Het gedeelte dat met loslaten te maken heeft ben ik blijkbaar nog steeds niet de baas. *Drie schamele minuten*. Dat is de netto slaapwinst ten opzichte van gisteren. Hoera. En ja, misschien had ik ook niet pas tegen vieren mijn nest in moeten kruipen, maar dat krijg je nou eenmaal zonder spreekwoordelijke stok achter de deur. Want waar doe ik het nog voor? Wat is mijn motivatie? Waar kan je dat kopen? Ik ben zo intens teleurgesteld in alles en iedereen. In mezelf, maar nog meer in anderen. De hele *fokking* wereld. Ik voel me verstoten van alle levensvreugde. Door het schrijnende gebrek aan respect. Aan inlevingsvermogen. Het niet naar elkaar willen luisteren. Hoe vaak we er dagelijks niet instinken. Telkens weer dat vertrouwen in een ander laten ontstaan, omdat we denken dat we eindelijk begrepen worden. *Ja, maar nu echt!* We willen ons allemaal gewaardeerd voelen. Door vrienden, collega's. Familieleden. Veel ingewikkelder is het niet. Maar het vertrouwen wordt keer op keer geschaad. En immer krijgen we diezelfde sneue leuzen op ons afgevuurd als een situatie om welke reden dan ook weer escaleert. 'Het is voor je eigen bestwil', 'Zo moet je dat niet zien, ik bedoel het alleen maar goed.' Of de mooiste, 'Ik doe dit omdat je dit nodig hebt.' Nee. Verdomme nee! En nog eens nee. Als bonus. Wie denken we eigenlijk voor de gek te houden? Voor mij is het

allang duidelijk: iedereen is constant alleen maar op zijn eigen paard aan het wedden. Want daar komt het uiteindelijk op neer. Is dat heel erg? Nee, niet per definitie. Het is zoals het is. Maar waarom kan niemand daar gewoon eerlijk over zijn? Dat we als soort nou eenmaal erg zelfzuchtig aangelegd zijn. Hoe is eerlijkheid zo'n zeldzaam goed geworden?

Ik moet ineens aan iets anders denken. Iets waar ik al een tijdje mee rondloop. Noem het een voornemen. Een plan. Nee, daarvoor is het te pril. Ik stel het nog een dagje uit. Welke dag is het eigenlijk vandaag? Ik gok op donderdag, of misschien wel een vrijdag. Gek eigenlijk. Ik leef standaard zo op de klok, zelfs zonder horloge weet ik nagenoeg exact hoe laat het is op elk willekeurig moment, maar de dagen kan ik blijkbaar onmogelijk onthouden. Goed, ik houd het op vrijdag. De vogels aan de andere kant van mijn slaapkamer- raam fluiten alsof ze toe zijn aan het weekend. Anders ik wel. Werkeloos of niet.

12.

06:43 Maandag. Geloof ik. Ja, het klopt. Ik hoor het aan de met tegenzin weg-tuffende bolides verderop in de straat. Maandag. Standaard een kutdag. En als hij *blue* is dan dubbel zo kut. Weer een weekend naar de haaien. Geen idee wat ik allemaal uitgespookt heb de afgelopen dagen. Het kan nooit veel geweest zijn. Volgens mij ben ik letterlijk één keer twintig minuten buiten de deur geweest. Alleen maar omdat anders zowel mijn ontbijt, lunch als diner twee dagen lang uit maffe crackers met aardbeienjam ging bestaan. En ik hou niet eens van jam. Bestellen was uiteraard een optie geweest. Normaal gesproken wel, ja. Ware het niet dat de kluzenaar

in mij het niet zag zitten de confrontatie aan te moeten gaan met de pizzakoerier. Ik weet hoe achterlijk dat klinkt, geloof me. Het lijkt namelijk zo eenvoudig: *pizza bestellen. Wachten. Deur openen. Pizza aanpakken. Deur sluiten. Vreten.*

Maar zo eenvoudig is dat niet. Niet voor mij. Het bestellen is geen enkel probleem. Laat daar geen misverstand over bestaan. Dat gaat doorgaans moeiteloos, nu dat online kan.

Bij het *wachten*, daar ontstaan pas de problemen. De anticipatie. Die tergende onzekerheid. Het niet aandurven ook maar iets te ondernemen omdat de deurbel elk moment kan gaan en ik dan alles moet laten vallen. En dan volgt natuurlijk nog de confrontatie met de koerier. Ik heb geen zin om te praten, laat ik dat vooropstellen. Al helemaal niet met vreemden. Die behoefte ken ik niet. Maar ik vind dat dat moet. Het is niet gepast om die dampende doos uit de koeriers' handen te rukken en de deur dicht te slaan. Ook al heb ik online reeds betaald - en zou ik er waarschijnlijk wel mee weggelopen - dat doe je gewoon niet. Ik niet. Helemaal niet als het een puisterig jochie van vijftien is die voor een almoe op zijn kamikazefiets weer en wind heeft getrotseerd om mij een vette korst van een paar euro te bezorgen. Dus vermijd ik de hele situatie liever, en kies ik in dit geval voor optie B: zelf boodschappen doen. Een alternatief waar ik overigens bijna net zoveel tegenop zie als het pizza-debacle. Laat daar geen misverstand over bestaan. Het zijn de vluchtmogelijkheden die mij ervan overtuigen dat het *nét* iets minder erg is. *De opties*. Ik hou van opties. Keuzemogelijkheden.

Kijk, thuis kan ik niets meer als de bel eenmaal gaat. Dan ben ik verloren. *Geen opties*. De koerier weet immers dat ik er ben. Alles wat niet met het openen van de voordeur te maken heeft, is totale onzin. Zo heb ik wel eens de lamellen in paniek dichtgetrokken toen er iemand aanbelde, omdat ik twijfelde of het mijn Quattro